

Arrest

nr. 229 196 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 augustus 2017 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 5 september 2017.

Op 19 februari 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 16 juli 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 29 oktober 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van dit vierde verzoek om internationale bescherming op 29 mei 2019. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, geboren uit een gemengd huwelijk (vader Pashtun en moeder Tadzjiek) en soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Ghonda Khail, district Maidan Shahr, van de provincie Maidan Wardak. U heeft van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan steeds in ditzelfde dorp gewoond.

In de regio waar u woonde, riep de aanwezige taliban op om met hen samen te werken. Toen u na het werk in de tuinen naar huis terugkeerde, werd u voor de eerste keer door hen aangesproken om met hen samen te werken.

Twintig dagen later, toen u op de terugweg was van de bazaar van Deh Afghanan, werd u meegenomen door de taliban. Ze hielden u drie dagen vast en sloegen u. Uiteindelijk stemde u in om met hen samen te werken. Hierna werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u zelf terug zou komen naar hen. Indien u dit niet zou doen, zouden ze uw vader vermoorden en uw huis in brand steken.

Nadat u terug thuis kwam regelde uw vader uw vertrek uit Afghanistan.

Na een reis die tussen een jaar en twee jaar geduurd zou hebben, bereikte u België. U kwam aan in België op 3 augustus 2017. Op 5 september 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vader werkte als ingenieur bij Afghan Telecom. Hiervoor zou hij reeds met verschillende NGO's samen gewerkt hebben. Omwille van zijn job werd ook hij bedreigd door de taliban. Toen u in Servië was, onderweg naar België, kwam u te weten dat uw vader gedood was door de taliban. Volgens u zou zijn dood verband houden met de problemen die u had met de taliban, gezien ze dreigden uw vader te doden indien u zich niet zou aanmelden.

Op 19 februari 2018 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw herkomst, en dan voornamelijk uw recente herkomst uit het district Maidan Shahr, in de provincie Maidan Wardak. Hierdoor kon evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas, dat hier onlosmakelijk mee verbonden is. Op 15 maart 2018 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). De beslissing en redenering van het CGVS werden bevestigd door de RvV in een arrest van 16 juli 2018.

Op 29 oktober 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In dit verzoek houdt u vast aan de verklaringen over uw herkomst en de vluchtmotieven die u aanhaalde tijdens uw vorige verzoek. Verder stelt u dat er zaken fout genoteerd werden tijdens uw vorig verzoek. U haalde ook aan dat vrienden van u die bij het Nationale Leger gewerkt hebben in Afghanistan ongeveer 20 dagen en ongeveer 3 maanden voor uw nieuwe verzoek gedood werden door de taliban. Nu zou de taliban naar u op zoek zijn, wat u tracht te ondersteunen met de dreigbrief die u voorlegt. U verklaart bovendien dat uw land en regio niet veilig zijn.

Het enige nieuwe document dat u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek is een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten werden met een negatieve beslissing omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw (recente) herkomst uit Afghanistan en de daarmee verbonden vervolgingsfeiten. Deze conclusie werd bevestigd door de RvV. Deze beoordeling staat bijgevolg vast.

Tijdens uw huidige aanvraag haalt u aan dat er zaken fout genoteerd zouden zijn door het CGVS in het kader van uw vorige aanvraag (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 15). U beweert dat u zou gezegd hebben dat er een aanval was op de taliban en dat er toen veel talibanstrijders omgekomen waren, maar dat het CGVS noteerde dat u verklaarde dat er Amerikaanse soldaten gesneuveld zijn hoewel u nooit iets verklaard zou hebben over Amerikaanse soldaten (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 15). In de beslissing van het CGVS in het kader van uw vorige aanvraag staat wordt in dit verband enkel gesteld dat u sprak over een incident met de Amerikanen, en wordt op geen enkel moment beweerd dat u zei dat er Amerikanen gesneuveld zijn (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 15). Uw verklaringen hierover blijken dus louter blote beweringen te zijn, die op geen enkele manier ondersteuning kunnen vinden in het administratieve dossier van uw vorige verzoek. Bovendien werd u dergelijke opmerkingen geacht te geven in de beroepsprocedure in het kader van uw vorige verzoek. In de verzoeksnota en het arrest van de RvV valt echter nergens te lezen dat u ook daar deze opmerkingen gegeven zou hebben (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 1 en 2). Bovendien kan deze bewering ook niet tornen aan de geloofwaardigheidsbeoordeling over uw recente herkomst die het CGVS maakte in uw eerste verzoek. Gezien de beoordeling van het CGVS bevestigd werd door de RvV en bijgevolg vast staat, kan ook het laattijdig indienen van dergelijke opmerkingen, buiten de geijkte procedures hiervoor, niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS.

Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u bedreigd werd door de taliban en nu ook verschillende vrienden door hen zouden gedood zijn (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 15), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak aanwezig was op het moment dat de aangehaalde feiten zich afspeelden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien stelt u tijdens uw huidig verzoek dat deze vrienden bij het Nationale Leger gewerkt hebben (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 15). Tijdens uw vorige en huidige aanvraag, heeft u nergens verklaard dat u zelf ook gewerkt zou hebben voor het leger of de politie in Afghanistan (Verklaring DVZ 1717445, CGVS 1717445, Verklaring DVZ 1717445Z). U verklaarde wel dat u bedreigd werd door de taliban, maar verbond deze bedreiging aan het feit dat u weigerde mee te werken met de taliban en repte met geen woord over bedreigingen omdat u bij het leger of de politie zou gezeten hebben (CGVS 1717445). U tracht deze verklaringen te ondersteunen met een dreigbrief waarin u beschuldigd wordt door de taliban omdat u samenwerkte met de burgerlijke politie (zie administratief dossier, groene map,

document 1). Dat u doorheen uw verschillende aanvragen geen consistente verklaringen kan afleggen over de reden waarom u bedreigd wordt door de taliban, is op zich nog een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven. Dit gegeven doet eveneens afbreuk aan de bewijswaarde van het document dat u voorlegt.

Bovendien blijkt u zelf eigenlijk niet te weten wat er in deze dreigbrief staat (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 17). Gevraagd om welke reden u dan aan niemand anders gevraagd heeft wat hierin stond, stelt u dat u het niet kan lezen en dat uw moeder enkel zei dat het een brief van de taliban was (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 17), waarmee u hiervoor geen uitklaring geeft. Dat u zo weinig informatie kan geven, en zelfs niet probeerde meer informatie te verkrijgen over het document waaraan u uw huidige aanvraag verbindt, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat de bewijswaarde van het document dat u voorlegt verwaarloosbaar is. Dergelijke document kan immers eenvoudigweg door eender wie op uw vraag en instructies opgesteld zijn.

Nog stelt u dat uw regio en land niet veilig zijn (Verklaring DVZ 1717445Z, vraag 19). Hier moet opnieuw benadrukt worden dat tijdens uw vorige verzoek werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (recente) verblijf in Maidan Shahr in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, alsook artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker besluit daarbij dat zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk in overweging dient te worden genomen en zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag missen dan ook juridische grondslag.

De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het

doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers (recente) herkomst uit het dorp Ghonda Khail, district Maidan Shahr in de Afghaanse provincie Maidan Wardak, waardoor evenmin geloof kon worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Bij 's Raads arrest nr. 206 801 van 16 juli 2018 werd deze beslissing bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dezelfde motieven steunt die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen over zijn (recente) herkomst, alsook zijn problemen met de taliban. Verder haalt verzoeker aan dat er zaken fout genoteerd werden tijdens zijn vorig verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voegt tevens toe dat vrienden die bij het Nationale Leger hebben gewerkt in Afghanistan gedood werden door de taliban en dat de taliban nu naar hem op zoek zijn. Tot slot verklaart verzoeker nog dat zijn land en zijn regio van herkomst niet veilig zijn.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgend document voor: een dreigbrief van de taliban.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de bewering dat er in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zaken fout genoteerd zijn geen grondslag vindt in die beslissing, bovendien kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen zou hebben aangebracht in het kader van de beroepsprocedure van zijn vorig verzoek - *quod non* - en dat deze bewering hoe dan ook niet tornt aan de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn (recente) herkomst die het Commissariaat-generaal maakte in het kader van zijn eerste verzoek; (ii) verzoekers bijkomende verklaringen volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat reeds in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig werd bevonden; (iii) verzoeker nooit met een woord rept over bedreigingen omdat hij bij het leger of de politie zou hebben gezeten, doch integendeel de bedreiging van de taliban verbond aan zijn weigering om met hen mee te werken; (iv) met betrekking tot de dreigbrief waarin verzoeker ervan beschuldigd wordt samen te werken met de burgerlijke politie moet worden vastgesteld dat verzoeker eigenlijk niet weet wat er in deze brief staat en zelfs niet probeerde om meer informatie te verkrijgen over het document, alsook dat de bewijswaarde ervan beperkt is aangezien het document door eender wie op verzoekers vraag en instructie kan zijn opgesteld en (v) in zoverre verzoeker aanvoert dat zijn regio en land niet veilig zijn moet worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde (recente) verblijf in Maidan Shahr in de Afghaanse provincie Maidan Wardak.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich in hoofdzaak immers tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging door de Taliban, het vasthouden aan zijn reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen met betrekking tot zijn (recente) herkomst, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij niet opnieuw gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd heeft waarom zij toepassing heeft gemaakt van artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dient het volgende te worden opgemerkt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 7, verklaring volgend verzoek *d.d.* 8 mei 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van de volledige bestudering van de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker vervolgt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog voor het bespreken van de nieuwe elementen en verklaringen verwijst naar zijn eerste verzoek om internationale bescherming en zo reeds lijkt besloten te hebben dat, wat hij ook verklaart en welke documenten hij ook voorlegt, reeds is komen vast te staan dat deze eerdere beslissing niet herzien kan worden. In dit verband dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad benadrukt tevens dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Tot slot dient erop gewezen dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij nooit zelf voor het Afghaanse Nationale Leger heeft gewerkt en het dus ook vreemd is dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij dit nooit verteld heeft, dat hij zijn vrees voor de taliban enkel wenste te illustreren met voorbeelden van personen die hij kent die wel voor het Nationale Leger werken en die gedood werden door de taliban, merkt de Raad op dat uit de vertaling van de dreigbrief (administratief dossier, stuk 7, vraag 17) blijkt dat hierin staat geschreven dat "*De betrokkene werkt samen met de burgerlijke politie (...)*", hetgeen hij echter wel degelijk nooit eerder heeft aangegeven. Verzoeker heeft immers in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming verklaard dat hij door de taliban bedreigd werd omdat hij weigerde met hen samen te werken, doch liet daarbij geheel onvermeld dat dit te maken zou hebben met zijn samenwerking met de burgerlijke politie. De argumentatie in het verzoekschrift dat de taliban erg zwart-wit denken en dat eenieder die weigert mee te werken met de taliban geacht wordt samen te werken met de autoriteiten - waaronder de burgerlijke politie -, betreft een *post-factum* bewering die geen steun vindt in het administratief dossier en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te doen schijnen. In die zin kan deze uiteenzetting dan ook niet tornen aan de motivering in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij de dreigbrief van zijn moeder verkreeg, die hem duidelijk maakte dat deze afkomstig was van de taliban en hij vervolgt dat hij zelf niet kan lezen waardoor het onredelijk is van de commissaris-generaal te oordelen dat de vaststelling dat hij niet op de hoogte is van de inhoud van de brief verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoeker niet kan lezen of dat "*het handschrift (...) onleesbaar*" is voor hem (administratief dossier, stuk 7, vraag 17), van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te bekomen en zich terdege inlicht over de inhoud van de documenten die hij voorlegt, *quod non*. Dergelijke desinteresse doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. In zoverre verzoeker in dit verband nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk zelf niet is nagegaan wat de precieze inhoud is van de dreigbrief, gaat hij voorbij aan de vertaling die werd opgenomen in de verklaring volgend verzoek van 8 mei 2019 (administratief dossier, stuk 7, vraag 17) en de vaststelling dat in de dreigbrief staat te lezen dat de taliban hem ervan beschuldigen samen te werken met de burgerlijke politie.

Met betrekking tot de argumentatie dat uit de dreigbrief wel degelijk kan worden afgeleid dat verzoeker afkomstig is van het dorp Ghonda Khail, district Maidan Shahr van de Afghaanse provincie Maidan Wardak, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat de dreigbrief iedere bewijswaarde ontbeert daar deze door eender wie kan zijn opgesteld op vraag en instructies van verzoeker. Te meer daar uit de vertaling blijkt dat er geen naam vermeld wordt op de brief (administratief dossier, stuk 7, vraag 17).

2.2.7. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan de doodstraf of executie, dan wel foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voormeld artikel vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER